

Antidogma - Reszkessetek, betörők! (Valóság kontra Hollywood)

2019 december 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Apropó!

Hollywood szerepét nem lehet túlértékelni az amerikai kulturális imperializmus arzenáljában. Samu bácsi már vagy száz éve a Los Angeles-i rémálomgyár közvetítésével ömleszt rá az amerikanizmus nevű szervült deviancia éppen aktuális kor- és kórtüneteit (dzsesszmánia, vadnyugati vadromantika, er?szak kultusz, drogpropaganda, hippi-nihil, promiszkuitás, rasszkeveredés, feminizmus, homofília, fehérellenesség stb.) a hálás emberiségre.

Egy darabig én magam is rendszeres fogyasztója voltam az amerikai filmeknek, főleg a krimiknek, de egy bizonyos momentumuk fokozatosan olyan csömört, sőt undort váltott ki bennem, hogy már vagy egy évtizede teljesen leszoktam róluk. Konkrétan az az átlátszóan hazug, szemforgatóan képmutató, botránnyosan egysíkú, parodisztikusan groteszk, szánalmasan hízelkedő és gusztustalanul elfogult ábrázolásmód, amely a fekete szereplők esetében érvényesül a 80-as évek, vagyis a néger mint új társadalmi bálvány trónra emelése óta. Lényegében az utolsó amerikai filmek, amelyekben a feketéket még többé-kevésbé realista módon, a valós élethelyzeteiket tükrözve ábrázolták, a Pizskos Harry sorozat *Clint Eastwood*dal és a Bosszúvágó sorozat *Charles Bronson*nal a 70-es évekből. Azóta szinte kizárólag idealizáltan PC-konform szerepekben láthatók, vagyis világmentő vadászpilotaként, matematikuszeniként, wakandai hi-tech civilizátorként, igazságos bíróként és hasonlók.

Mindezt azért bocsátottam el?re, mert nemrég történt valami az egyik észak-karolinai kisvárosban, ami életszer?ségre, komikus volta és amerikai aktualitása miatt szinte ordít a megfilmesítésért. Ez ugyanis filmsztori a javából, az 1990-es Reszkesetek, betör?k! Való Világ-változata, *Macaulay Culkin* helyett *Braydon Smith*szel a főszerepben. Történt ugyanis, hogy a 11 éves fehér kisfiú egyedül volt otthon, és éppen telefonon csevegett az anyukájával, amikor három néger kopogás nélkül rátörte az ajtót. (Ez a b?ncselekménytípus, az úgynevezett otthoninvázió mindennapos Amerikában, és jellemző módon feketék követik el fehérek sérelmére.) Ezután a banda fővezére, a 19 éves (és már a röhejesen néger keresztnéve alapján is könnyen beazonosítható) *Jataveon Dashawn Hall* a lakásban talált puskával egy faliszekrénybe kényszerítette.

Braydont azonban nem olyan fából faragták, aki megijed három néger árnyékától. Kitért a szekrényből, felkapott egy machetét, és odasuhintott vele Jataveon Dashawn fejére. Jataveon Dashawn (csupán a komikus hatás fokozásáért ismétlem ennyiszor) válaszul ököllel esett neki, de amikor észlelte, hogy sérülése nem gyerekjáték, még ha egy gyerek okozta is, csapot-papot (adott esetben Playstationt és tévékészüléket) hátrahagyva b?ntársaival együtt olajra lépett, és meg sem állt az első kórházig. Ezek után magától adódik a kajánkodó kvíz: ki gy?z? Egy fehér kiskölyök machetével vagy egy felfegyverzett négerbanda? Mivel a válasz egyáltalán nem passzol a fekete szuperh?sről sz?tt hollywoodi legendához, ebből bizonyára nem lesz film Amerikában.

Apropó! Mi a helyzet az amerikai feketék csatatéren tanúsított „h?siességével” élesben? Ami azt illeti, az első világháborúban mintegy 350 ezer amerikai néger katona szolgált Európában, közülük kilencszáznál is kevesebben hagyták itt a fogukat, szemben az 50 510 harc közben elesett amerikai fehérrel. „*Elfelejtettük, hogy az átlag néger begyullad a sötétben, és kés?bb rájöttem, hogy ez a vonása alkalmatlanná teszi a katonai szolgálatra*” – írta 1920. márciusi jelentésében *Charles Clarendon Ballou* tábornok, a 92-es néger hadosztály első világháborús fehér parancsnoka. *Robert L. Bullard* altábornagy, a 2. amerikai hadsereg parancsnoka szerint a fekete katonák „*gyávák és (nemi) er?szakoskodók, harcosként reménytelenül alsóbbrend?ek*”. Az amerikai hadsereg vezérkarának 1946. január 10-i harctéri jelentése szerint a II. világháborúban szolgálatot teljesítő 701 178 néger katona közül kevesebb mint ötszáz (!) vesztette életét harctéri cselekményekben, miközben több mint kétszázezer amerikai fehér halt meg az európai hadszíntéren.

„*A második világháborúban, Olaszországban, én voltam az egyetlen parancsnok, aki alá egy tiszta néger hadosztály tartozott a frontvonalon. [...] Meg kell mondanom, hogy ez nem valami fényes rekord volt: a 92-es hadosztály ugyanis rossz teljesítményt nyújtott. A legrosszabb volt az összes közül. [...] Háborús tapasztalataim arról gy?ztek meg, hogy a harc közben t?z alá vett néger egységek hajlamosak voltak a fegyelmetlenségre, és a tiszta néger egységeknek százalékosan kisebb volt a veszteségük, mint a fehér egységeké. [...] A koreai háborúban ugyanez a sajnálatos viselkedési minta megismétl?dött: a tiszta néger zászlóaljok nem állták ki megbízhatóan az ellenséges t?zcsapást, bárhová is tették őket a frontvonalon, meggyöngítették a frontot*” – jelenti ki az Amerikai Légiónak el?tt tartott 1956. május 11-i charlestoni beszédében *Mark Clark* tábornok, a nyugati szövetségesek egykori itáliai, majd az ENSZ-er?k egykori koreai főparancsnoka.

Edward Almond vezérőrnagy, a 92-es hadosztály fehér parancsnoka a maga részéről teljességében osztotta felettese véleményét, és javasolta, hogy a hadsereg soha többé ne alkalmazzon négereket harcoló alakulatokban (vö. *Thomas E. Ricks*, *The Generals: American Military Command from World War II to Today*, 2012, 152–153. old.). Még az objektívnek maximális jóindulattal sem nevezhető Wikipédia is kénytelen megállapítani a 92. hadosztálynak szentelt szócikkében, hogy „*miután folyamatosan győnge harctéri teljesítményt mutatott, beleértve számos engedély nélküli visszavonulást az ellenséggel való találkozásból (sic), alacsony harci szellemet és lógást, a hadosztályt rossz minőségnek tartotta mind a német, mind az amerikai parancsnokság, és csak védelmi szerepekre volt beosztva, a dolgok azonban odáig romlottak, hogy végül kivonták a frontvonalból...*” (vö. 92nd Infantry Division, en.wikipedia.org).

Ha valaki naivan azt képzei, hogy ebből a totális lebegésből aztán tényleg nem lehet néger hűskölteményt kreálni, az téved. *Spike Lee* amerikai fekete rendezőnek ez a „csoda” is sikerült a *Csoda Szent Annában* című gagyival. Hollywood ez esetben sem cáfolta meg önmagát első számú kamugenerátorként.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló